

Gatsemani

Sporočilo

Janezov veliki evangelij, knjiga 11/ poglavje 72

Gospod: ... Odšli smo torej skozi vrata in smo se obrnili proti Oljski gori. Tam je ležal vrt, ki se še zdaj imenuje »Getsemani«, vendar na čisto drugem kraju. Spadal je k tistemu prenočišču na Oljski gori, ki je bilo Lazarjeva posest in znano kot priljubljen izletniški kraj. Pod tem prenočiščem, ki je ležalo na višini in ponujalo širok razgled, se je raztezal parku podoben nasad, skozi katerega je vodila na vzpetino zelo prijetna pot. Ta park je bil pravi Getsemani in leži, kot omenjeno, na popolnoma drugem mestu kot ta, ki ga zdaj kažejo in ima z njim samo skupno ime, ker se je kasnejšim iskalcem tega kraja zaradi tamkajšnjih zelo starih dreves zdelo verjetno, da so tu našli pravo mesto.

Zaradi velike tišine, ki je vladala tam, je bil park primerno mesto za notranje zrenje in zato sem torej učence peljal tja, da bi še enkrat lahko premislili zadnje dogodke.

Utaborili smo se nekoliko stran od poti in Jaz sem pozval Petra, Janeza in Jakoba, naj gredo z Menoj nekoliko vstran od drugih. Storili so tako in Mi sledili.

Tu je nastopil trenutek, ko je dušo Sina človekovega spreletela vsa sila bližajoče se nesreče in se je Božanstvo popolnoma umaknilo od nje, da bi bila človeku Jezusu prepuščena najsvobodnejša odločitev. Zato je Ta tudi občutil tesnobo ure in rekel: »Moja duša je užaloščena do smrti!« Potem je onim trem tudi rekel: »Ostanite tu in bedite z Menoj!«

Potem je odšel vstran in molil z besedami: »Moj Oče, če je mogoče, naj gre ta kelih mimo Mene.! Vendar ne kot hočem Jaz, temveč kot hočeš Ti!«

Ker pa v teh besedah še ni bilo lastnega trdnega sklepa, se Božanstvo tudi še ni vrnilo v človeka.

Jezus se je zdaj vrnil k Svojim in jih našel speče. Ob tem je spoznal, da edino pri Očetu lahko najde oporo. Zbudil je trojico in rekel: »Ali niti eno uro ne morete bedeti z Menoj? Bedite in molite, da ne zapadete v skušnjava! Duh je voljan, toda meso je šibko!« S temi besedami ni mislil samo onih treh, temveč tudi Samega Sebe.

Nato se je Jezus vrnil in spet molil: »Moj Oče, če ni mogoče, da gre ta kelih mimo Mene, ga bom torej izpil in naj se zgodi Tvoja volja!«

Znova gnana od nemira je duša iskala stik zunaj pri Svojih in jih je spet našla speče, in sicer tako trdno, da se niso prebudili, temveč so se ob klicu le zaspano premaknili.

Zdaj je Jezus, Sin človekov, zmagal.

Sočutno je pogledal Svoje, odhitel nazaj in glasno vzkliknil: »Oče, Jaz vem, da je mogoče, da gre ta kelih mimo Mene; toda naj se zgodi edino Tvoja volja in zato ga bom izpil!«

Tedaj se je Božanstvo vrnilo v Jezusa, Sina človekovega, in Ga okrepilo, Ga popolnoma preželo in govorilo: »Sin Moj, zadnjič si se moral odločiti! Zdaj sta Oče in Sin v tebi združena in sta postala za večno neločljiva. Nosi, kar Ti je bilo dano nositi.

Amen!«

Nato sem spet vstal in šel k Svojim učencem, ki so spet ležali in spali, jih prebudil in rekel: »Kako le morete spati in Me pustiti samega v najtežji uri? Bedite in molite, da ne zapadete skušnjavi; kajti duh je sicer voljan, toda meso je šibko. Vi pa morate biti ves čas močni! Glejte, zdaj je prišla ura, ko bom izročen Svojim sovražnikom. Zato ne spite in bodite močni!«

V tem trenutku se je približala četa oboroženih čuvarjev templja z baklami, na njenem čelu je bil Juda in hotel jih je peljati proti prenočišču, kjer je domneval, da sem Jaz.

Učenci so Me vprašali, kaj to pomeni. Jaz pa sem jim rekel, naj se umaknejo in sem po poti stopil četi naproti.

Ko Me je Juda zagledal, je stopil k Meni, Me pozdravil in Me hotel poljubiti kot prepoznavni znak za biriče. Jaz pa sem se ubranil in mu rekel: »Juda, tako torej izdajaš Sina človekovega?! Zate bi bilo bolje, če se ne bi nikoli rodil!«

Potem sem se obrnil h krdelu in vprašal z močnim glasom: »Koga iščete?«

Vodja je odgovoril: »Jezusa iz Nazareta!«

Nato sem se jim dal prepoznati z besedami: »Jaz sem Ta!«, in sem se jim z nekaj koraki približal.

Biriči pa so se umaknili, ker so marsikaj slišali o Moji moči in so se je bali - zato je Kajfa tudi izbral samo take hlapce, ki Me osebno še niso poznali. Nekateri od tistih, ki so stali zadaj, so zaradi pritiska tistih, ki so bili spredaj, celo padli po tleh.

Znova sem jih vprašal, ker so se hlapci obotavljali in boječe stali pred Menoj: »Koga iščete?«

In na ponovni odgovor vodje sem ponovil: »Saj sem vam povedal, da sem Jaz Tisti! Če pa iščete Mene, potem naj ti odidejo v miru!«

Ko so hlapci zdaj opazili, da se jim ne bo nič zgodilo, so se sramovali svojega začetnega strahu, so takoj navalili Name in Me obkolili, medtem ko jim je vodja zaklical, naj pazijo samo Name, ker se je ukaz velikega duhovnika glasil, da primejo samo Mene.

Peter pa, ki je tedaj spoznal, da Mi grozi resna nevarnost in ni čudeža, ki bi Me osvobodil, je potegnil meč, ki ga je vedno skritega nosil s seboj in skočil k Meni. Nasproti se mu je postavil Malhus, ki ga je odganjal s sulico. Tedaj je Peter zamahnil za njim in Malhusu odrezal uho.

Zavpil sem na Petra: »Vtakni svoj meč v nožnico! Ali naj ne izpijem čaše, ki Mi jo je dal Moj Oče?!«

Peter se je nato umaknil. Jaz pa sem se dotaknil ranjenega hlapčevega ušesa in

takoj se je pozdravilo. To dejanje je začudilo hlapce, tako da se niso več brigali za učence, temveč so mislili samo na to, da bi Mene odvedli. Ker sem odtlej molče dopustil, da so storili z Menoj, kar so hoteli, si tudi brez odpora pustil zvezati roke, so med seboj izrazili svoje začudenje, zakaj jim je bilo rečeno, naj uporabijo skrajno silo, češ da naj bi bilo zelo nevarno prijeti takega človeka.

Juda pa je stal zraven in čakal, da bi se zgodilo karkoli, kar bi čuvarje prestrašilo. Ker pa se nič ni zgodilo, je toliko bolj verjel, da se bo pred Visokim svetom že še pokazala Moja moč.

[Jakob Lorber](#)
[Križ in krona](#)